Syndikalisten.

Organ for den revolutionære Arbejderbevægelse i Danmark.

Nr. 8. | Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Pris 30 Øre Kvartalet, 5 Øre pr. Ekspl. | 15. August. | Udgivet af Syndikalistisk Forbund. Redigeret af en Komité. Ansvarsh. Alfr. Nielsen. | 1909.

Nye Sange.

Ja, vi elsker dette Landet.

Nye Sange vil vi synge,
ej det gamle Bryg.
Nye Rytmer smidigstærke
ranke skal vor Ryg.
Tiden kræver stærke Sanser
for de store Maal,
der som friske Blomster kranser
Dagkamps bitre Skaal.

Nye Sange! Kampens Toner
født i Dybets Skød,
der hvor Solen aldrig straaler
pragtfuld i sin Glød.
Der hvor Sultne slaas om Brødet,
midt i Livets Slud,
avledes de Kærnestrofer,
som vi synger ud.

Vore Sange er saa haarde
som de Slavekaar,
der har os og Fædre knuget
ned i Tusind Aar!
Vore Sange de kan gløde!
Sindets stærke Had
sitrer gennem Strofens Svulmen
af vort stoute Kvad.

Samfundsstøtte! Du som synger
Borgerskabets Lov.
Ak, din Stemme er for rusten,
Tonen ru og grov.
Dine Sange mangler Kærne,
Tiden aad den væk.
Vore lever, husk der tegner
nye Tiders Træk.

Nye Sange, alt I rummer
af den Klasses Krav,
som staar nederst nu paa Stigen,
nær en Fattiggrav.
Tiden skifter, vore Toner
sejrer vel en Gang.
Klassefæller, vi er Koret
mod en Solosang.

Hans Laursen.

Rovmordere.

Igen har et københavnsk Drama været i Stand til at sætte Sindene i Bevægelse. En Rovmorder har opskræmt de trygtlevende Bedsteborgere og ved sin blodige Handling sat endnu et Forbandelsens Stempel paa det Samfund, der opdrager Menneskene til at myrde hinanden for at komme i Besiddelse af de Livsgoder, der er til Stede i saa rigeligt Maal, men hvoraf de fleste dog har for lidt.

Morderen har tilstaaet — nu venter ham Dommen; og hvad denne kommer til at lyde paa, er vel ikke vanskeligt at forudsige.

»Der Liv for Liv maa bødes« er Moralen i de borgerlige Love — naar Lovene skal anvendes nedad til. Og ud fra denne Grundsætning vil Leander blive dømt til Døden.

»Ingen undskyldende Momenter, ingen formildende Omstændigheder, intet, absolut intet til Forsvar for denne Skurk, som myrder en sagesløs Mand for at komme i Besiddelse af nogle Hundrede Kroner«, lyder det i den offentlige Mening. »For Bulotti kunde der dog fremføres det Forsvar, at han, jaget af sit Hjemlands Bødler, kom her til Landet, blev forurettet og forgæves søgte Rettens Bistand; men Leander — Nej! Han er hjemfalden til Lovens strængeste Straf.«

Saaledes raabes der, og højest raaber de, der er længst oppe paa Samfundsstigen.

— — — Men stille, stille, I Herrer og Damer! Vær forsigtige, Glashusene er skøre!

Har I da hyklet og løjet saa længe, at I ikke kan se, at den Handling, hvorfor I nu vil dømme et Menneske til Døden, er en Handling, som I selv daglig gør Jer skyldig i?

Ja, det synes saa!

I taler om Rovmord. Javel! Men er da ikke netop Rovmord *Eders* daglige Haandtering.

Har i mon nogensinde i Eders Bestræbelser for at faa tilfredsstillet den uudslukkelige, brændende Tørst efter Guld taget Hensyn til, om den Klasse, som I tvinger til at samle Guldet til Jer, kan eksistere, kan faa det daglige Brød?

Nej! Eders Tanke gælder kun Profiten. Og medens I graadige tilraner Jer Dynger af Guld, suger I uden Skaansel Livskraften ud af Tusinder og atter Tusinder Arbejdere, saa de enten dør i en tidlig Alder eller henslæber deres elendige Tilværelse som affældige Oldinge.

I københavnske Børsmatadorer og Storfabrikanter! Aflæg et Besøg rundt om paa Eders støvede Fabriker, hvor Nutidens Slaver bøjer Nakken under Sultepiskens dræbende Snært. Aflæg et Besøg paa de mugne Kvistkamre, hvor Syerskerne for en Sulteløn Dage og Nætter sidder sammenkrympet over Arbejdet, indtil de tilsidst knap formaar at hviske en Forbandelse frem mellem de visne Læber. Aflæg et Besøg i de store, triste Lejekaserner, hvor Solen sjældent naar, og i hvis smaa og skumle Huller Tusinder af spæde Børn indaander Spiren til en dræbende Sygdom, medens de ofte forgæves klynkende maa bede om Mad. Aflæg et Besøg paa de Steder, I Herrer! Brug Øjnene godt og I vil se et Helvede af menneskelig Elendighed, vil se et Folk, der gisper efter Luft under Eders knugende Slaveaag, et Folk, der for Jer kun eksisterer som Udbytningsobjekt for Eders aldrig mættede Rovbegær.

I Hyklere! I taler om Rovmord! *I, som selv er en eneste stor Bande af statsbeskyttede Rovmordere!*

I myrder — ikke som han forleden, men paa civiliseret Vis — ved langsom Udsultning.

Som Hyæner overfalder I Eders Ofre, udsuger dem til sidste Bloddraabe, medens I i vanvittig Guldtørst rasende hvæser: Profit! Profit! Profit!

I Hyklere! I taler om Rovmord — og Eders egne Hænder driver af Blod!

Hvem af Jer kan mon erklære, at han ikke er skyldig i et eller flere Menneskers Død?

Ingen, absolut ingen! Og I véd det, men det anfægter Jer ikke.

I bygger Eders flotte Villaer og Landsteder — skønt I véd, at Grunden, I bygger paa, er de Tusinder Proletarers Lig.

I synger Eders Glædeshymner og Lovprisninger til Livet — skønt I hører en skærende Disharmoni af de Undertryktes kvalfulde Stønnen stige op fra Dybet.

I nyder velbehageligt Alverdens Livsgoder — skønt I véd, at det sker paa Bekostning af Menneskeliv og Menneskelykke.

I Hyklere! I taler om Rovmord! Hvorlænge tror I da, at Eders egne Myrderier bliver taalt?

Læg Øret til Jorden og lyt — og I vil allerede nu høre Fodslaget fra den Hær, der skal udrydde Menneskehedens Skændsel: det kapitalistiske Udbytningssystem — og dermed ogsaa Rovmorderne.

— Saavel dem, der staar udenfor, som dem, der staar *under* Lovens Beskyttelse.

Alfr. Nielsen.

Socialdemokratiet og Statsmagten.

II.

Naar Parlamentarismens Humbug med dens uhyggelige Autoritetstro, der er knyttet til den bliver kritiseret og fornægtet af Arbejdere, der tænker anderledes end den officielle socialdemokratiske Tankegang tillader, da hører man saa ofte spørge: »Ja, hvad vil I Revolutionære da gøre og hvilke Veje kan I anvise, der bedre kunde føre

Maalet i Underklassens Frigørelseskamp, i skal opgive baade Valgret og Parrisme?«

adanne og lignende Spørgsmaal bli- som bekendt altid fremsat paa de so- nokratiske Møder, naar Antiparlamen- r *der* forsøger at optræde imod det alreformatoriske politiske Præstegøgl, her i Danmark endnu altid gaar i den Masse af Arbejdere.

enviser man til den rene økonomiske ssekamp, der hviler i Arbejdernes fag- Sammenslutninger og paapeger, at denne skal benyttes for at komme den egentlige materielle Statsmagt til Livs, hvad kun kan ske igennem direkte maalbevidst Handling og ikke ved en socialpolitisk Reformprædiken, der kun forvilder Arbejdernes faglige Kampbevægelse og havner i Arbejdsgivernes, Kapitalisternes og Statens Interesser, da hyler og skriger de politiske og faglige Førere op om, at saaledes tænkende Arbejdere er Arbejdsgivernes Haandlangere, lønnet og betalt fra Arbejdsgivernes Side for at forsøge at splitte den organiserede Arbejdermagt ved Hjælp af Sympati- og Generalstrejke, der, efter deres Mening, kun fører til en blodig Revolution og derved giver Militarismens Brutalitet en gunstig Lejlighed til at kvæle hele Oprøret i en blodig Kamp. Man skulde næppe tro, at man her i det oplyste Arbejderdanmark kunde være i Stand til at gøre den store Flok bange med saadanne gamle, fanatiske, idiotiske Skræmmebilleder. Alligevel er det en Kendsgerning, at man her til Lands fra Førernes Side er i Stand til, med de utroligste Midler, at holde den organiserede Arbejderstyrke i en næsten fuldstændig Uvidenhed om sin egentlige Magt.

Hvor længe vore Arbejderautoriteter vil kunne føre denne Fordummelsestaktik videre er selvfølgelig ikke godt at sige, men et er sikkert, det vil ikke ophøre saalænge som de organiserede Arbejderes Flertal ikke vaagner op af Søvnen og faar Øje paa det farlige i en saadan Taktik.

Heldigvis har det alt for længe siden begyndt at lysne for Arbejderne i andre Lande. Man er der nemlig under mangfoldige Skuffelser kommen til det sunde Resultat, at hele den forenede Arbejderstyrke, baade national og international, har hidtil kun vist sig at være en Foranstaltning til Fremme af enkelte Personers Interesse, hvorved det store Flertal ikke har opnaaet noget som helst af materiel Fordel. Man har ydermere igennem mangfoldige Erfaringer stadfæstet det som en Kendsgerning, at ved den allerstørste Del af Strejkeforsøg, der enten er opstaaet ved at stille Fordringer eller ved at afværge Lønreduktioner, da er i Reglen altid Arbejdernes egne ledende Personer de, som stiller sig hindrende i Vejen ved at tage det mest mulige Hensyn til Arbejdsgivernes Interesser. Her til Lands er denne Fremgangsmaade jo praktiseret i en lang Række af Aar og har skabt Utilfredshed og Forbitrelse i mange Arbejderhjærner, foruden dog at en større Del af Arbejdere har fundet Aarsagen hertil.

At Arbejdernes Førere er hensynsfulde overfor Arbejdernes Udbyttere, ligger først og fremmest i, at de er interesseret i Stats- og Kommunepolitik, hvorigennem de tænker at komme til Magten paa Stemmerettens Grundlag. Dette har atter til Følge, at de maa staa venlig overfor mangfoldige interesserede Folk i Samfundslivet, for derigennem at fiske saa mange Stemmer som muligt. Disse politiske Arbejderførere faar herved selvfølgelig Interesse i at holde Arbejderne tilbage fra den faglige Kamp, fordi enhver Strejke eller Arbejdsnedlæggelse altid vil komme til at skade enhver Klasse i Samfundet, der enten direkte eller indirekte lever af at udbytte den arbejdende Stand.

Med vore faglige Ledere gaar det ligesaa; de har de samme Interesser som de politiske, thi hvem af dem gaar vel ikke med en Folketingsmand eller Borgerrepræsentant i Maven? Ja, det gør de saa vist allesammen.

Hans Petersen.

„Arbejdervennen"

hedder et nyt Landarbejderblad med »Tyendebladet«s gamle Redaktør, Carl Westergaard som ledende Mand.

Uden at blande os i Striden mellem Hr. Westergaard og »Tyendebladet«s Hovedbestyrelse, maa man dog erkende, at »Arbejdervennen« er et mere interessant Blad end »Tyendebladet«s nuværende Organ, der nærmest har Udseende af at være redigeret af et Par Rullekoner, — og man maa jo haabe, at C. W.s Anstrængelser for at skabe Landarbejderne et virkeligt Organ maa krones med Held.

Da af vore Læsere, der kunne ønske at følge Landarbejderbevægelsen kan bestille »Arbejdervennen« paa Postkontorerne eller i Ekspeditionen, Hjelmensgade 2, Aarhus. Prisen er 75 Øre Kvartalet.

A. P—r.

Generalstrejken.

Hvilket Resultat den svenske Storstrejke — thi Generalstrejke er det jo ikke endnu — vil bringe, er det nu, da dette skrives, umuligt at have nogen Mening om. Der er i de ti Dage, Strejken har varet, ingen Forandring at spore. Alt er som paa Strejkens første Dag. Den samme Stilhed, den samme Haardnakkethed paa begge Sider og den samme — muligvis tilsyneladende — Optimisme paa begge Sider. Det eneste, der byder paa Interesse, er den gradvise, gensidige Udvikling af Strejken; paa den ene Side Arbejdskøbernes, efter deres egne Meddelelser med saa meget Held iværksatte, men i Virkeligheden saa totalt mislykkede Forsøg paa at hverve Strejkebrydere, og paa den anden Side Arbejdarnes energiske Bestræbelser for at standse Arbejdet i alle de Fag, der endnu ikke er draget ind i Strejken. Og Sandheden tro maa det jo indrømmes, at disse Bestræbelser ogsaa kun delvis er lykkedes, men dog uomtvistelig lykkedes langt bedre end Kapitalisternes Anstrængelser i den modsatte Retning, trods de sidstes saa sindrigt og systematisk iscenesatte Løgnesystem. Daglig melder sig Tusinder af nye og uorganiserede Arbejdere under de Strejkendes Faner, overalt er der Liv og Røre, fra By og Land, fra Haparanda til Trelleborg, overalt koger og syder det, og i Tusinder, som før knap kendte Organisation af Navn, lægges i disse Dage Grundstenen til en bevidst Klassekamp.

Typografstrejken er vel nok den Strejke, der har foruroliget mest og vil vel ogsaa være en af de Lodder, der vejer mest i Vægtskaalen, naar man engang kommer til at drøfte Muligheden af et Forlig, der kan omslutte de gensidige Krav.

Men hvilke Krav stilles der da? Ja, det er det typiske ved mange Storstrejker, at kun faa er klar over, hvad Striden egentlig drejer sig om, medens alle med spændt Opmærksomhed iagttager Kampens Forløb.

Og den nuværende Strejke danner ikke nogen Undtagelse herfra. Den er en ren og skær Styrkeprøve. De oprindelige Stridspunkter var saa smaa, at kun det rent principielle kan betragtes som Aarsag til, at Strejken har taget et saa mægtigt Omfang, som det nu er Tilfældet.

Indledningen var det traditionelle: fra Arbejdskøbernes Side Krav om en skærpet Slavekontrakt hist, en Lønreduktion her, og fra de socialdemokratiske Arbejderføreres Side den sædvanlige Fordring om »Status quo«, Marsch paa Stedet, Arbejdets Genoptagelse paa de gamle Betingelser, indtil der kom bedre Tider — ak, hvornaar kommer vel de bedre Tider —! Derimod har Ungsocialisterne nu efter Storstrejkens Udbrud, for at give Strejken et mere positivt Indhold, krævet Gennemførelsen af 8 Timers Arbejdsdagen og Frigivelsen af de politiske Fanger som en Betingelse for at Arbejdet kan blive genoptaget. Men hvor meget eller hvor lidt der opnaas, er det Spørgsmaal, der kan paaregne sig mindst Interesse, det endelige Resultat bliver vel ogsaa nok et Mæglingsforslag med paafølgende Kompromis.

Men selve Strejken byder paa mange interessante Enkeltheder, som det kan have sin Betydning at erindre ved en eventuel senere Storstrejke. Nægtes kan det jo ikke, at Generalstrejken — saa vidt som man overhovedet længere kan tale om Generalstrejke for et enkelt Lands Vedkommende — endnu er bleven en Fiasko, og om den senere vil udvikle sig til en konsekvent Arbejdsnedlæggelse i alle Fag er vist et stort Spørgsmaal. Og hvad er Grunden hertil? Ja, den maa vel søges mange Steder, men der er dog særlig to Ting, som man kan betragte som det væsentlig afgørende. For det første Statsfunktionærernes Pension, der saa ofte har haft en afgørende Indflydelse, og som heller ikke her har fornægtet sin sande Karakter, og for det andet de socialdemokratiske Føreres Nervøsitet og altfor vage Holdning, da det endelig blev til Alvor med Strejken. Vi husker bl. a. Hjalmar Brantings stærke Angreb paa Belysningsarbejderne i Stockholm, fordi de paa Trods af Førernes Beslutninger nedlagde Arbejdet, og alene en saadan Holdning fra Førernes Side bidrager stærkt til at forvirre Begreberne hos de Autoritetstroende. Thi hvad forstaas der vel ved en Generalstrejke, naar de for Samfundet mest uundværlige Arbejdere bliver forbudt at strejke — af Strejkelederne.

Strejken er lærerig og god at høste Erfaringer af. Som en Nats heftige Tordenvejr forjager Aftenens kvalme og trykkende Lummervarme og bringer en frisk og herlig Morgen i Stedet, er Storstrejken den rensende Faktor, der i den sociale Kamp adsplitter de taagede Begreber om fælles

Interesser og klart paaviser Skellene, der skiller. Den viser, at Solidaritetsfølelsen svigter, saasnart den skal strække sig ud over ens egen økonomiske Fordel. De svenske Statsfunktionærers Holdning under Strejken nu er det bedste Bevis herfor. De vil ikke ofre deres Pensioner og nogenlunde gode Pladser for at komme de øvrige Arbejdere til Hjælp. Og Strejken viser os tillige, at alle borgerlige politiske Partier, trods de sædvanlige Stridigheder, nu samles om det ene, den store Fællesinteresse, at slaa Arbejderstanden ned. Vi behøver kun at lægge Mærke til vore egne Kapitalistblade i denne Tid. »Vort Land« og »Politiken« hjælper hinanden i broderlig Enighed med at udsprede de fra Sverig importerede Løgne om Storstrejkens Forløb. Det er ogsaa en af de Ting, der skal lære Arbejderne, at de ikke har noget Godt at vente fra den Side, selv om der bliver opvartet med nok saa mange Fraser om Arbejdersympatier og »Liberalisme«.

Mange forskellige Tanker opstaar, naar man nærmere betragter denne Strejke, den største, man har haft Lejlighed til at se paa saa nært Hold. Kan Arbejderne i Virkeligheden — uanset de stillede Krav — vente at sejre i en saadan Kamp? Er deres Magt virkelig saa stor, at de igennem en Arbejdsnedlæggelse kan *tvinge* den kapitalistiske Stat til Eftergivenhed i dette eller hint Spørgsmaal? Og hvilken Taktik vil være den mest praktiske? Det er de Spørgsmael, der uvilkaallig opstaar under en saadan Situation og fordrer et nøgternt, ærligt og velovervejet Svar.

De to første Spørgsmaals Besvarelse vil her være afhængig af det sidste. *Paa hvilken Maade rammer man det kapitalistiske Samfund haardest?* Det er i Virkeligheden det Spørgsmaal, der skal besvares, og her maa enhver Hensyntagen kastes bort. De Midler, der maa anses for at være de bedste, *skal* anvendes.

Og da bliver der vel kun to Ting at vælge imellem: Sverig eller Spanien; de korslagte Arme eller den direkte Aktion.

Fra socialdemokratisk Side har vi Svaret i det af Stockholms Arbejdere oprettede »Ordenskorps«, samt i »Soc--Dem.«s Forherligelse af den mønsterværdige Ro, hvormed den svenske Strejke foregaar i Modsætning til den spanske, der blev ledsaget af »anarkistiske Voldshandlinger«. Men kan man da haabe, at Sverigs Arbejdere kan *vinde* denne Strejke ved vedblivende at holde sig rent passive?

Det er vel mere end tvivlsomt. Og som Grund vil Socialdemokraterne sikkert bagefter anføre, at Strejken jo ikke var almindelig — til Trods for, at de selv modsatte sig Arbejdsnedlæggelsen i en Del Fag.

— Men lad os da antage, at Generalstrejken virkelig gennemføres fuldt konsekvent, ikke en Arbejder fortsatte, ikke en Strejkebryder meldte sig. Vilde man da have Udsigt til at vinde, alene ved Hjælp af de korslagte Arme?

Der har vi netop det brændende Spørgsmaal, som vi alle er tilbøjelige til at besvare med et sangvinsk, Ja! men som i Virkeligheden kræver en nøje Undersøgelse.

En saadan Taktik vilde, selv for et saa lille Land som Sverig, fordre en ugentlig Understøttelse af adskillige Millioner Kroner — forudsat, at der var noget at købe, og var der ikke det, vilde Roligheden jo hurtig være forbi.

Men hvor længe kunde denne Sum mon skaffes til Veje?

Og staar det kapitalistiske Samfund paa saa svage Fødder, at det vilde opløses, fordi Produktionslivet fuldstændig standsedes i 2—3, højst 4 Uger?

Nej, sikkert ikke! Der vilde vel kunne findes *saa* mange produktive Kræfter indenfor Overklassen, at de med de nuværende tekniske Hjælpemidler kunde imødekomme de mest nødvendige Krav. Nogle faa Mand kan forsyne en By med elektrisk Lys, andre kan afsende og modtage de nødvendigste Telegrammer, og atter andre kan besørge den mest nødvendige Godstrafik paa Jernbanen o. s. v.

Men naar de strejkende Arbejdere ser dette og samtidig mærker, at Understøttelsen ikke tilflyder i tilstrækkeligt Maal, vil de da ikke ganske logisk komme til den Slutning, at skal de virkelig lamme Samfundet, maa de anvende en anden Taktik, eventuelt ved at ødelægge de elektriske Ledninger, Vandledningerne, Telegraftraadene, Jærnbanebroerne o. l., for paa denne Maade at faa de sidste Hjul til at staa stille?

Jo! den Tanke ligger saa snublende nær, og bliver der mon sluttelig anden Vej at gaa — trods Politi og Militær?

A. N.

Storstrejkebrev

Malmø, 12. August.

Sverig ligger ganske rolig og slikker Sol i den stille Højsommerdag.

Man mærker ikke, at i det Land kæmpes en Strid paa Liv og Død. Saa roligt synes der at være. — — — Langs Havnemolen sidder Strejkende og fisker til Familien, som ellers kun maa leve af det tørre Brød. Og naar man kun har Brød, saa er Fisk en velkommen Spise.

Men nede paa Havnepladsen fungerer næsten alt som det plejer. Man ser Havneformændene og Skibenes Besætning losse og lade, man ser Drosker og Sporvogne køre akkurat ligesaa planmæssigt som før Storstrejkens Udbrud.

Ved Havnen gaar altsaa alt som sædvanligt.

Men gaar man en Tur gennem Byen bliver man snart overbevist om, at der alligevel er noget i Vejen. Store og smaa Klynger af Arbejdere diskuterer de sidst indkomne Telegrammer.

I dette Øjeblik opslaas paa Plakatsøjlerne Meddelelse om, at en Damper fra England er paa Vej til Malmø med engelske Strejkebrydere. Meddelelsen afføder megen Diskussion, og man hører Arbejdere tale om Bombeattentatet paa Amalthea« ifjor.

— — —

I »Folkets Hus« holder Arbejderne, 10,000 i Tal, stort Møde, for at drøfte Situationen.

Efter Mødet spreder Arbejderne sig i den smukke Park, som er Arbejdernes egen. Humøret og Sammenholdet er godt.

Sverig ser i Øjeblikket ud som et Land, hvor alle Arbejderne paa en Gang har taget Sommerferie, saa roligt er alt.

Men maaske de følgende Dage vil bringe Bud om Arbejdernes Forbitrelse, maaske Dagene, der kommer, vil melde om Hadet, der er kogt over.

Men herom i et andet Brev.

Med Hilsen

Vald. Ahrnell.

Ogsaa en Dommer.

»Den Gud giver et Embede, giver han han ogsaa Forstand«, siger et gammelt Ord, og man kan deraf slutte, at det i gamle Dage har skortet paa Evner hos d udøvende Myndigheder.

At det samme er Tilfældet endnu, h vi ofte nok faaet Beviser for, sidst v Forhørene over Rovmorderen Leander.

Den konstituerede Dommer, *Graae,* ver Leander det Skudsmaal, at han er »e født Forbryder, en Forbryder af Naturen

Hvorledes Dommeren kommer til det Resultat er ikke godt at vide.

En Forbryder af Naturen er en stakkels abnorm Person, der, som f. Eks. i Zolas „Dyret i Mennesket«, myrder af ren Lystfølelse, myrder for Mordets Skyld alene. Men hvorledes kan en Rovmorder, som, hvad selve Navnet jo siger, benytter Mordet som et Middel til at opnaa økonomisk Fordel og altsaa kun myrder, fordi han lever under Samfundsforhold, som gør ham interesseret i en saadan Handling, kaldes en Forbryder af Naturen!?

Mon Hr. Graae ikke bliver os Svaret skyldig?

Og et Individ, der aabenbarer en saa komplet Mangel paa psykologisk Forstaaelse, sætter man til at afsige Dødsdomme!

Du glade Vanvid — hvornaar vil du kulminere?

—d.

Kammerat! Ønsker du, at vi vedblivende skal have et Blad, hvori vi frit kan tolke vore Anskuelser og sige vor Mening uden at spørge nogen om Forlov, og ønsker du, at dette Blad skal vokse sig stort og snart begynde at udkomme som Ugeblad, da betragt det som din Pligt overalt hvor du kommer, paa Arbejdspladser, blandt Kammerater, hos Venner og Bekendte, at agitere for »Syndikalisten«.

Hvi ser du Skæven —

En af vore Kammerater, *Andreas Fritzner,* er bleven arresteret for Tyveri. Selvfølgelig benytter Kapitalistpressen enhver saadan Lejlighed til at slaa ned paa den ungsocialistiske Bevægelse — og de undlod det heller ikke denne Gang.

Man saa Bladene, lige fra de smaa til de store Smudsblade, gøre Forsøg paa at tilsøle den socialistiske Ungdomsbevægelse. Fritzner stjal — fra dem af os, der kendte ham, kom dette ikke uventet. Han havde i lang Tid gaaet arbejdsløs, og i et helt Døgn havde han ikke faaet en Smule at spise. Og hvad gør et Menneske i en saadan Situation? De færreste lægger sig til at dø af Sult, de fleste tigger. Fritzner var for stolt til nogen af Delene. Derfor stjal han. Nu sidder han altsaa bag Laas og Lukke, Retfærdigheden er sket Fyldest, og der venter ham en haard Straf.

Hele det jordkrybende og spytslikkende Slæng, der kaldes dansk Presse, tilsøler og nedrakker ham og den ungsocialistiske Bevægelse.

Men alligevel er Fritzner for os et lige saa godt Menneske nu, som han var det før dette.

Lad saa kun den kapitalistiske Presse skraale op om nedværdigende Handling.

Vald. Ahrnell.

Abonnér paa „Syndikalisten“.

De Arbejdsløse.

Stilhed over det hele, knugende, trykkende Tavshed hviler om og iblandt de Arbejdsløse. Alt gaar sin vante Gang, som om der intet galt var paa Færde, den Arbejdsløse er tilovers i dette Forbrydersamfund, vi lever i. Han er sat udenfor, man har ikke mere Brug for hans Arbejdskraft, og da Arbejdet er den Grundregel, man er stillet op for Arbejderne som det eneste, der giver dem Ret til Livet, saa forstaar man, at ved Fratagelse af Retten til at arbejde, har man ogsaa taget Retten til at leve fra de Arbejdsløse.

Der er mange, som desværre bøjer sig for denne Forbrydermoral, og som i Fortvivlelse berøver sig selv Livet. Der gaar næsten ikke en Dag, uden at Dagbladene bringer Efterretninger om Arbejdsløse, der har berøvet sig selv Livet. Man beklager det skete og appellerer til Medfølelse med de Efterladte ved at foranstalte Indsamlinger; men det er ogsaa alt, hvad der fra Dagbladenes Side gøres. Der er i hele den danske Dagspresse ikke et eneste Blad, der stiller sig paa de arbejdsløses Side, ikke et af dem har en Anvisning, hvorved den Arbejdsløse kan opretholde Livet paa en menneskeværdig Maade. Nej, hele denne Forbryderpresse har kun Et at anvise de Arbejdsløse, og det er at tie og taale, samt lovprise dem, der tilkaster de Arbejdsløse nogle usle Krummer, som til en skabet Hund, for at holde dem tre Skridt fra Livet.

Man vil ret naturligt spørge mig, hvad jeg da vil anvise de Arbejdsløse at gøre. Det skal jeg svare paa. I Korthed gaar det ud paa følgende: De Arbejdsløse bør organisere sig, som den Underklasse de er, under den arbejdende Klasse. Jeg ved, man vil protestere herimod og sige, at den Arbejdsløse og den Arbejdende tilhører én Klasse og har fælles Interesser, men det er ikke rigtigt. Den, der arbejder har, i Følge de bestaaende Forbryderlove, i Kraft af sit Arbejde, Ret til Livet, idet han for sit Arbejde faar et Vederlag, der sætter ham i Stand til at faa i hvert Fald det allernødvendigste til Livets Ophold, hvorimod den Arbejdsløse ingen Ret har; thi har han intet Arbejde, har han heller ingen Indtægt, og foruden Penge kan han intet købe for. Følgelig er han en Klasse i det nuværende Samfund, som er daarligere stillet end den arbejdende. Derfor bør de Arbejdsløse organisere sig. Naar dette er sket, skal de Arbejdsløse forlange at deres Kammerater, at Arbejdet deles imellem dem, saa bliver Betingelserne ens. Man vil da faa fælles Interesser, og man vilde hurtig blive enige om at stille sine Krav samlet og benytte den Magt, som Arbejdet er. Arbejderen er Hjærtet i det kapitalistiske Forbrydersamfund, og den Dag, da dette kommer til at staa klart og bevidst for Arbejderne, vil Hjærtet høre op at slaa, hvorved det kapitalistiske Samfund vil dø.

Jeg er klar over, at et saadant Krav vil møde Modstand fra de arbejdende Kammeraters Side, hvilket er ret naturligt. Den største Del af de organiserede Arbejdere staar ikke som Medlemmer i deres Fagforening i Kraft af Forstaaelse og Klassefølelse, men kun fordi de nu engang skal være Medlemmer, hvortil kommer Lønspørgsmaalet, som nærmest har samlet de danske Arbejdere. Men selv om det møder Modstand, saa bør det alligevel stilles, og et saadant Krav fra en organiseret Hær af Arbejdsløse, vil man ikke kunne undlade at tage op til Drøftelse. Resultatet vil saa ganske sikkert blive tilfredsstillende for de Arbejdsløse.

At der vil medgaa nogen Tid, inden det kommer saa vidt, er en Selvfølge, og indtil da skal de Arbejdsløse jo ogsaa leve. Derfor bør de kræve af det bestaaende Samfunds Repræsentanter i Kommuner og Stat en saa stor Understøttelse, at en menneskeværdig Tilværelse kan føres. Men for at disse Krav skal faa Vægt, maa de Arbejdsløse staa organiseret og stille Kravene samlet, ikke bedende, som om det var en Naade, men derimod krævende fordre i Bevidstheden om Menneskeværd og Menneskeret. Truende bør de komme, som en ond Samvittighed. Kun hvis de Arbejdsløse stiller Kravene paa denne Maade, har de Haab om at kunne fravriste dette Røversystems Repræsentanter saa meget af deres retmæssige Ejendom tilbage, at de kan leve.

Er det ikke Vanvid, at Hundrede og atter Hundrede dør af Mangel paa Ernæring imellem Bjærge af Fødevarer? Det er som Skibbrudue, der dør af Tørst midt i en Ferskvandssø. Arbejdsløse, lær at vurdere dit Menneskeværd og Ret til Livet, da vil du ikke vedblivende bøje Nakken for Uretten!

H. P. Willumsen.

Pluk og Hug.

Mellem Bondefangere.

I den Maaned, der er forløben siden hin mindeværdige Dag, da Lov- og Pølsemager Sabroe førte sine Friskarer ud i den saa skæbnesvangre, men heldigvis ublodige Revolution ved Alminde Kirke, har der hersket en uhyggelig, ildevarslende Stilhed om den populære Ordjonglørs Navn.

Nu har han dog igen ladet høre fra sig, men med oprigtig Sorg maa vi indrømme, at den Handling, hvorfor vi nu tvinges til at ofre nogle Linier paa ham, ikke just viser ham i et særligt flatterende Lys, men tværtimod næsten er i Stand til at bortrive den Glorie, hvormed han, trods Nederlaget i Alminde, dog fik Lejlighed til at indramme sit af Frihedsbegejstrings luende Ild prægede Garibaldiaasyn.

Sagen er nemlig den, at han, den store — Helten fra Alminde, Helten fra Fredericiagade, Helten over alle Helte, har gjort sig skyldig i en Handling saa lav, saa ussel, at vi næsten væmmes ved at omtale den. Han, den store Organisator, der til daglig prædiker om den hellige Broderskabsfølelse, har nu selv vist sig som en Forræder overfor to af sine Kolleger ved at forsøge at faa dem overgivet til Politiet, og da dette ikke lykkedes, fravristet dem deres Offer, idet han oplyste, at de var — Bondefangere.

Nægtes kan det ikke, at Solidaritetsfølelsen faar et slemt Knæk ved Hr. Sabroes i højeste Grad ukollegiale Opførsel overfor to af sine mindre vel aflagte Kammerater. Thi selv om man kan fremføre, at de to opererede i det Smaa, og ikke paa langt nær har naaet den Færdighed og dermed den Indtægt som deres store Kollega, saa er dette dog ingen Undskyldning. Begynder Arbejderne indenfor de forskellige Fag først at bekæmpe hinanden paa en saa lumpen Maade, gælder Klassekampen til Wandsbeck.

Derfor maa vi paa det kraftigste protestere mod Hr. Sabroes alt andet end kammeratlige Optræden.

JOURNALISTIK.

Jeg traf forleden en Journalist, som havde været i Malmø for at sende sit Blad Korrespondancer om Generalstrejken, bl. a. refererede han ogsaa en Taler i Folkets Park, *Anton Ryd*. I Samtalens Løb udtalte Journalisten, at han „forstod s'gu ikke et Muk af, hvad Ryd sagde; men det kunde jo ogsaa være lige meget, det var ikke Sanheden, men Sensation Folk vilde have i deres Avis«.

Ikkesandt? Et hyggeligt Billede af københavnsk Journalistik i det Herrens Aar 1909.

Hr. Folketingsmand *P. Knudsen* var forleden tilsagt til Konference hos Kongen i Anledning af Ministerskiftet. I over en halv Time drøftede de høje Herrer Situationen. Da Hr. Knudsen forlod Amalienborg hørte man ham nynne de bekendte Strofer: »Snart dages det Brødre . . .«

Hvis alle Medlemmer afsætter de faa Ekspl., der bliver dem tilsendt og saa enten indbetaler Pengene paa Mødet den næstfølgende Lørdag Aften eller har dem liggende parat, naar Inkassatoren kommer, er vort Blad sikret.

D. A. O.

De Arbejdsløses Organisations Formaal er at organisere samtlige arbejdsløse Klassefæller i København til en energisk, hensynsløs Aktion for Gennemførelsen af en ensartet ugentlig Understøttelse til alle Organisationens Medlemmer.

I Organisationen optages alle Arbejdsløse — uden Hensyn til om de er fagorganiseret eller ikke.

Intet Indskud! — Intet Kontingent!

Indmeldelser (skriftlig Henvendelse) modtages følgende Steder:

M. Johansen, Baggesensgade 6,[4] o. G.
N. P. Hansen, Vesselsgade 10,[3] o. G.
K. Levander, Kapelvej 49,[3].
H. P. Hansen, Dannebrogsgade 47,[1] o. G.

Administrationsudvalget.

Syndikalistisk Forbund

holder fremtidig sine Møder Lørdag Aften præcis Kl. 9 i Lokalet, Rantzausgade 58, Kælderen.

Gyldigt Kort skal fremvises ved Medlemsmøderne. *Bestyrelsen.*

Hvem forhandler »Syndikalisten«.

Cigarforretningen Pilestræde 56,
Cigarforretningen P. Fabersgade 18,
Cigarforretningen Holmbladsgade 30.
Cigarforretn. Griffenfeldtsgade 33,
Cigarforretn. Blegdamsvej 42,
Cigarforretn. Thorsgade 3,
Cigarforretn. Valdemarsgade 57.

Medlemmer af Fagklubberne og andre, der ønsker at skrive Artikler til »Syndikalisten«, bedes sende disse til Redaktionen, Smedegade 4,[2].

Agitér for Bladet!

Redaktionens Adresse:
Alfr. Nielsen, Smedegade 4,[2]. København N.

Ekspediton: Ernst Jul. Krafft, Ny Carlsbergvej 1, 2.

O. A. Nielsens Bogtrykkeri, Studiestræde 21.